

ingen Frygt for, at de skulde blive behandlede ubilligt, fordi de ikke fik en saadan bestemt Pensjonsberettigelse; thi det kan ikke ventes, at Ministrene skulde vise nogen Ubillighed eller overdreven Strængthed med Hensyn til disse Betjente, saa at de vilde stille sig ved dem, naar de virkelig vare troe og brugbare. Naar der imidlertid, saavel efter Regeringsudkastet som endnu mere det Forslag, som nu er vedtaget af Udvalgets Fleerthed, og som ogsaa den høitærede Finanzminister paa en Maade har tiltraadt, kunde tilstaaes et vist Antal af denne Klasse Betjente en Pensjonsberettigelse, saa forekommer det mig at være meget betænkeligt; thi derved danner man et nyt Princip, hvor efter saadanne Personer, som ikke have den i Pensjonsloven bestemte Adkomst til Pension, dog kunne faae Afgang dertil, skjøndt denne Afgang skulde bestemmes ved specielle Resolutioner i de enkelte Tilfælde, og dernæst finder jeg den Betænkelighed derved, at, naar et saa stort Antal som det, der er bragt i Forslag, kunde faae Afgang til Pensjonsberettigelse, vilde det i Gjerningen blive næsten Alle, eller dog nærme sig meget til, at de Alle fik denne Pensjonsberettigelse, siden Fleertallet dog ikke faaer Afsead, førend de have været i længere Tid i Tjenesten, og de altsaa for det meste vilde erholde denne Pensjonsberettigelse, som der vil blive megen Leilighed til at give dem. Det forekommer mig, at det var meget rigtigere og naturligere, at Agangen til Pension, forsaavidt den skulde være afhængig af en kongelig eller ministeriel Resolution, blev bestemt, naar de i sin Tid skulde gaae af, efter deres hele Forhold i deres Tjeneste, end at det i en tidligere Periode bestemmes, at de ere pensionsberettigede og derved faae denne Afgang til Pension, om ogsaa deres senere Forhold skulde være af den Beskaffenhed, at de virkelig ikke viste sig værdige dertil.

Det er iøvrigt klart, og ogsaa antydet saavel af den ærede Ordfører som af dem, der ellers have yttret sig i Sagen, at naar de underordnede Soldbetjente eller idetmindste en stor Deel af dem, skulde rykke op til at blive pensionsberettigede, vilde ogsaa deres Enker blive pensionsberettigede, hvilket vilde bidrage til, at den Tilvært, som Pensjonsbyrden vil faae, vist

ikke bliver saa ubetydelig. Naar jeg har sluttet mig til de 2 Forslag, som ere gjorte af nogle andre ærede Landsktingsmænd, saa maa jeg dog herved bemærke, at jeg egentlig kun har gjort det, forsaavidt de staae i Modsetning både til det forelagte Udkast og til det Forslag, der er gjort af Udvalget, nemlig at enten Pensjonsberettigelse i Almindelighed skulde tilstaaes den omhandlede Klasse Betjente, eller at de ved speciel kongelig Naade skulde kunne destigneres til i sin Tid, naar de gik af, at faae Pension, eller med andre Ord, det, det var mig om at gjøre, det var, at den sidste Deel af § 4 skulde udgaae. Derimod kan jeg ikke nægte, at der er Adskilligt i det Specielle af bemeldte Landsktingsmænds to Forslag, som ikke aldeles har tiltalt mig. Jeg har ogsaa kun forsaavidt været enig deri, at den hele Afgang til Pension blot skulde være facultativ. Naar man blev ved Principet, at de dog ikke høre til de Betjente, som ere berettigede til at forlange Lov og Dom for at faae afgjort, om de have forset sig eller ikke, men at Ministeriet maa have Myndighed til at affædige dem uden Dom, saa have de heller ingen egentlig Pensjonsberettigelse, men det kan vel være, at Billighed taler for, at de under visse Omstændigheder faae Afgang til Hjælp. Hvorledes ellers den Understøttelse, som jeg visstelig under disse Betjente, naar de i længere Tid have tjent redeligt, hvorledes den skulde ordnes, det troer jeg er Noget, som vil være vanskeligt for ethvert Medlem af Thinget at gjøre noget Forslag om. Naar det derimod først blev erkjendt, at de ikke skulde have nogen lovbekjæmt Pensjonsberettigelse, eller nogen saadan Afgang til at erhverve Pensjonsberettigelse, førend ved deres Afgang, som den, der er omventileret, vil vist Ministeriet bedst være istand til at gjøre Forslag til de Regler, som kunne være hensigtsmæssige, for dog at give dem en billig Afgang til Understøttelse, forudsat nemlig, at ikke de Midler, som Ministeriet allerede har, kunne være tilstrækkelige, hvilket jeg jo rigtignok meget tvivler paa, at de ere, og under hvilken Forudsætning der naturligviis behøvedes nye Midler, som maatte bevilges af Legislaturen. Hvad det Spørgsmaal angaaer, om man skulde enten i Almin-